

Darwinisme

Segons Darwin, sobre-viuen les espècies que s'adapten. Però aquesta observació científica no és llei moral.

Es a dir, que les espècies i individus adaptats i supervivents no són necessàriament els millors. Així, es podria esdevenir que en el curs dels temps desaparegueren els cavalls, igual que van ser eliminats els diplodocus, i tanmateix pervisqueren les rates d'abelló. La vida biològica, com la humana, és imprevisible, cosa que no deixa de ser una garantia laboral per a la comunitat científica i filosòfica que ha d'escodriñar-la.

En política –al·ludesc a l'estament dels polítics– regeix també el popularitzat principi darwinista: sobreviuen els més aptes. Però en aquesta parcel·la sí que és possible afegir alguna precisió: els més aptes d'aquesta espècie són regularment els més mediocres. Hi ha excepcions, òbviament. Però estan causades per mers transgènètics, i són tan rares que es poden deixar de costat.

Jo no dic que l'esmentada norma siga universal. No em permet una temeritat semblant quan el relativisme va guanyant la partida a les doctrines dogmàtiques. No obstant això, tinc per verificat que al País Valencià no admet cap rèplica. Aquí, des de la transició a la democràcia, per no referir-me a la llarga nit de la política, els tipus mediocres s'han revelat excepcionalment dotats per prosperar i resistir al capda-

lunt de la cucanya del poder.

Tant a dreta com a esquerra, l'evolució de l'espècie política en aquesta terra ha confirmat la preeminència dels més coriàcs i oportunistes en perjudici dels que vam creure que estaven ungits per al liderat i per a la gestió dels negocis públics. Si evoquem la nòmina de tots els que han pretès ser polítics –un fet que defugim per no afegir el greuge a la derrota– comprovarem la penosa evolució de l'espècie. Joan Fuster ja va advertir que érem un país sense polítics.

Per fortuna, la natura sol ser sàvia, i per això tamisa la qualitat dels dirigents per homologar-la amb la del veïnat. Els primers són aproximadament, en suma, l'expressió exacta dels segons. Però a vegades un pensa que a la natura se li n'ha anat la mà i ens ha regalat una dosi de mediocritat excessiva. ¿O és que per ventura els valencians mereixem el molt honoràble que patim, per molt adaptable que siga? L'espècie degenera, evidentment.

J. J. Pérez Benlloch

Jo vull una casa, tu vols una casa...

Totes les campanyes electorals tenen un tema de fons que serveix per engrescar la ciutadania. Per a les pròximes eleccions municipals i autonòmiques semblava que aquest gran tema seria el servei militar i el nou model de Forces Armades. El PSOE s'hi oposava amb raó, perquè aquest no és un afer per a unes eleccions municipals i autonòmiques. Una altra vegada els polítics d'àmbit estatal s'apoderaven de la

campanya per parlar dels seus problemes, en lloc de debatre els d'abast municipal i autonòmic. El que passa és que el PSOE estava en una mala posició de partida, a causa de la seva negativa a professionalitzar del tot la tropa, i de reduir el servei obligatori per sota dels nou mesos.

Els socialistes necessitaven, doncs, prendre la iniciativa i traure un tema que els anés bé per arrossegar el seu electorat i deixar l'oposició en mala situació: van triar l'habitatge. Al president Felipe González li va semblar bé i José Maria Benegas ho va anunciar. Però al totpoderós ministre d'Economia i Finances, Carlos Solchaga, no li va semblar bé la manera de finançar el pla que insinuava el partit i ho va dir públicament. La polèmica subsegüent entre el ministre Solchaga, ajudat pel seu company Josep Borell, que encara dura, va demostrar tres coses.

Primer, que Alfonso Guerra no està retirat, ni cremat. En segon terme, que el seu enfrontament amb el ministre Solchaga continua intacte i re-

apareix cada dos per tres, a desgrat del XXXII Congrés de les tesis de Felipe González sobre la separació entre el partit i el govern i dels mecanismes de coordinació inventats darrerament. I en tercer lloc, cal remarcar el paper poc airós que han tingut en aquesta crisi

Josep M. Sanmartí
Felipe González i Narcís Serra, que ni l'han previst, ni l'han sabut reconduir.

En qualsevol cas, hi ha hagut una cosa que ha aparegut molt clara: el problema de l'habitatge arreu de l'estat espanyol no només és més greu del que ens pensàvem, sinó que ha esdevingut potser el més complicat.

Esperem que en aquesta ocasió Guerra, Solchaga i sobretot Borell hagin arribat a temps de satisfer la demanda i desfer el gran càncer de la societat espanyola: l'especulació del sòl i dels habitatges. Ara ens preguntem, per exemple, perquè els préstecs hipotecaris que no suposen cap risc per al banc són tan cars com els altres, o per què s'ha permès que la construcció sigui el gran reducte per blanquejar diner no declarat, cosa que ha encarat els preus i ha sostret habitatges del mercat. O per què totes les administracions han abandonat la política d'habitatges protegits, etc. El govern haurà de fomentar la construcció de cases, però ja ha hagut de donar moltes explicacions.

Josep M. Sanmartí

